

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: GAMMEL JEHANNES HANS NØJESVIS.

Citation: Aakjær, Jeppe: "GAMMEL JEHANNES HANS NØJESVIS.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid73526/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

UNG VISE.

Alle mine Længster de smyger sig om dig —
 diddeli, om dig; duddeli, om dig!
 Bare en af dine nu gik den halve Vej —
 diddelu og diddeli — til mig!

Alle Havens Blomster de dufter kun om dig,
 diddeli — om dig; duddeli — om dig!
 Rose og Reséda og Lind og Volverlej —
 diddelu og diddeli — om dig!

Pløjer jeg min Ager, da synger jeg om dig —
 diddeli — om dig; duddeli — om dig!
 Lærken over Ploven, med Sangen hjælper mig,
 diddelu og diddeli — om dig!

Biers Nyn og Sødme — alt minder mig om dig!
 diddeli — om dig; duddeli — om dig!
 Al min Gjærning bliver ved dig en Blomsterieg,
 diddelu og diddeli — om dig!

Sidder jeg i Kirken, jeg titter hen til dig,
 titterli — til dig! — tutterli — til dig!
 derfra op til Altret, hvor du vil staa med mig —
 diddelu og diddeli — med mig!

18/8 1918.

GAMMEL JEHANNES HANS NØJESVIS.

Æ Klokk haar slan æ Or er gan —
 en nøj vil rist si Ving,
 den haar en gylden Kied te somm,
 en Sel te flir dje Bring.
 Æ Kokk ka gaal dje Kraaser krumm,
 men ingen ved, hwad Or de'ei korm.
 Aa-e-ja!
 Hwem der en jenle Kik maatt ha!

Nøjesvis. Nytaarsvis; slan, slaaet; æ Or, Aaret; gan, gaet; Sel, Sele.

Men render end di Klokk i Sto,
 Worherr haar jen, der gor!
 Den sædr æ Tid, nær aalt ska gro,
 og toler ett, det stor.
 Ask, fæk a seen en Nøjesgaw,
 da vild a gled mæ aell mi Dew.
 Aa-e-ja!
 A for den Ot, som a ska ha!

Men helsen er der faa tefreds
 ved denne Verdens Burd,
 far de faar min og anner djes
 rajt grundig o æ Jurd.
 Men kund enhwer bestemm æ sjel,
 da skuld I baare si en Spel
 — aa-e-ja!
 hwad Nøjesgaw enhwer vild ta!

Mi Nobo Trowls han vild nu drikk
 fræ Maan te Awtensend,
 saa du kund po hans Øwn prikk,
 imen æ Glajs han vend;
 en Kuøn, der villig bor for Burd,
 en Bimpel som en Oxehued
 aa-e-ja —
 det war den Gav te Trowls vild ha.

Wor Slagter han haaj eit imud,
 te Folk vil rigtig fraas,
 te vi gik forlænds te æ Burd
 for ret aa iylt wor Kraas;
 det war hans Hand! aa si opo,
 te stue Swyn de od dem smo.
 aa-e-ja —
 det Syn han lig ku lid aa ha!

sædr, passer; den Ot, den tilmaalte Del; anner djes, andres. Maan, Morgen; æ Glajs, Glasset.

En Skræjers Nol haer gued Kor,
 hwor „Hold-ijen“ er henn;
 en pyntsyk Kwind i hwer en Gord,
 en Flok af skjædles Swenn,
 en nøj Slaws Mued hver Maanedsdag
 — da er æ fæst, wor Skræjer er glaa;
 aa-e-ja; —
 æ Regning — den fôr do og a!

Wor Smed han blæser uden Row
 og ønsker uden Len,
 te aall wor Plag maatt smid dje Skow
 og komm te ham ijen;
 og kyrer do di Plow i Gras —
 da ved æ jen, det er tepas —
 aa-e-ja!
 tho grassed Plov si Smed maa ha!

Wor Tækkimand, der hæk æ lid,
 om ingen gjord ved Hus,
 æ tinker wal, han gian vild,
 te Kjærnes Knud ku bus,
 saa hwer en Tot af Taag maatt flyw
 og fast si Vej fræ Skaw te Skyw —
 aa-e-ja!
 det vild den Træjring gjaen ha!

Wor Snejker ber om Low aa law
 en Kist aa putr dæ i.
 der aalle jen Stej skuld dæ skaw
 men blyw jawn laang og vi;
 en seen jenle bette Hyr
 nu men æ Row det er saa dyr —
 aa-e-ja,
 den vild wor Snejker gjaen ha!

skjædles, skjædesløse; *Mued*, Møde; *Len*, Ophør; *i Gras*, i; *Kjærnes*
Knud maatt bus, Nørdeborsten maatte rejse sig i sin Vædder; *fast*, tare
 hart; *Skaw*, Skave; *Skyw*, Skive; *Træjring*, Gartyr; *sæse*, gaa; *vi*, vild,
jenle bette Hyr, en lille Bestilling; *Row*, Rug.

Wor Krormand vinker i hans Dar,
 han gir saa nødde Slip,
 saalæng di Paang er nueting ward
 og du ka syk en Drip.
 Men drik di sidste Øg af Stald —
 da faar du snaer hans: „Guj i Wold!“
 aa-e-ja —
 det jennest Gued di Krormand ga!

Wor Prokuraater plot mæ nær,
 det gik lig ad æ Skind;
 men læ ham mæd med den Salær,
 nær sidst Instans gaar ind.
 Da kund en moski to si Peng,
 men da 'r æ blawn seen lowle læng —
 aa-e-ja
 da vild æ nødde hans Plads ta!

Wor Degn han synger faale falsk
 i Amen ved æ End.
 Han slaar æ Knæjt, og han slaar dwaisk,
 det maa di Pejtr bekjend;
 men gi hans Kuen te Ywl en Aånd,
 saa spaarer han det kje-re Baån!
 Aa-e-ja!
 men aandløs Been braa Haak maa ha!

Wor Præst han viger ett en Tomm
 fræ Trowens san-de Urd,
 Vi Syndre maa putt i hans Lomm,
 og den er jawnhen stur.
 Men nok aa gywt og nok aa døef,
 saa fild der Hawr i æ Præjst hans Krøef,
 aa-e-ha!
 en Gjewt den Præjstlomm da ka ta!

syke, synke; *plot*, plukkede; *dwaisk*, slent, haardt; *Aånd*, Aude; *braa*
Haak, dygtig Rde; *Gjæst*, den Portion, man giver et Dyr i Krykken.

Den Krigskaal, der er no paa Mued,
han er en Landeplaw;
hvad der skuld korm woss aali tegned
ka han guff i hans Maw,
og Sor og Hordhid, Blod og Kri
han vild, æ Land sku deignes i.
Aa-e-ha!
Det bløw en stywie Dram aa ta!

Nej, a vil ønsk jer Lykk og Fred,
saalseng enhwer ska løw,
saa ingen gjør den raasen Portræd,
hvad ondt han end maa døw;
te Byg mott bær og Row mott grow,
og hwer mott malk si egen Kow,
aa-e-ja —
for søn en Lykk wor Lyw vi ga!

^{18/1} 1214.

HANS KAARSBERG.

DER red en Rytter over Steppen hvast;
saa muntert hoppede hans Huekvast.

Der sad en Doktor i et Vennelag,
og ingen hørte Hansens varsle Dag
for Ordets Fest, for Viddets Latterbrag.

Hvor denne Digter-Doktor tager Sæde,
der hopper Bægrene af Fryd og Glæde.

Et mandigt Hjærte og en følsom Aand,
Kirurg og Jæger — samme sikre Haand!

Sør, Saar.